



“ซบอย”

เรียนรู้จากความผิดพลาด

...เพราะฉะนั้นสิ่งที่ผมต้องต่อสู้คือ “ใจ” ตัวเองครับ

เราต้องมีความมุ่งมั่นมากขึ้น แข็งแรงขึ้น ไม่อย่างนั้นก็จะเป็นแค่คนพ้อฝัน

นี้ อยคนหนึ่งที่จะชนะใจตนเองและกลับสู่เส้นทางแห่งความสำเร็จได้ในที่สุด วันนี้เรามีตัวอย่างของเยาวชนที่เกือบก้าวพลาดแต่ยังโชคดีที่มี “เป้าหมายชีวิต” ตั้งไว้ชัดเจน ที่ฝันอยากจะเป็น “Storyboard Artist” แต่ในบางจังหวะของชีวิตก็ยังคงเกิดการหักเหออกนอกเส้นทางชีวิต วันนี้มานั่งตำแหน่งสตอรี่บอร์ดซูเปอร์ไวเซอร์ที่เดอะมังก์สตูดิโอ ผู้ผลิตแอนิเมชันระดับโลก เราพามารู้จักกับ **“ซบอย”** หรือ **นายอัฐวุฒิ วิถีธรรม** อดีตเจ้าของผลงาน Animation เรื่อง สาธุ-โกธธา 1 ใน 10 ผลงานที่เข้ารอบสุดท้ายในเวที Thailand Animator Festival 3 (TAF3) ในปี 2558 มีเรื่องราวที่เป็นอุทาหรณ์มาให้หน่อยๆ รุนหลังได้เรียนรู้กัน ...



ปัจจุบัน - สตอรี่บอร์ดซูเปอร์ไวเซอร์คว้าฝันสำเร็จ

ตอนนี้ผมเป็นสตอรี่บอร์ดซูเปอร์ไวเซอร์ (หัวหน้าแผนกสตอรี่บอร์ด) อยู่ที่เดอะมังก์สตูดิโอ ทำหน้าที่ควบคุมการทำสตอรี่บอร์ดแทบทั้งหมดที่ออฟฟิศต้องทำ รวมถึงครีเอทีฟสตอรี่ด้วยในบางโปรเจกต์ ทำที่นี้มา 3 ปีแล้วครับ ก็ตรงกับสิ่งที่เคยคิดไว้ตอนเรียนมหาวิทยาลัย อีกส่วนหนึ่งเป็นผลพวงจากการที่ผมเรียนจบค่อนข้างช้า แต่ว่าพอจบช้าผมก็รับงานอยู่เรื่อยๆ ตอนเรียน มันเลยทำให้เราเห็นงานว่าต้องทำอะไร จนรู้แล้วว่าเราอยากทำอะไรกันแน่ เราอยากเป็นสตอรี่บอร์ดอาร์ติสต์นี่แหละ สตอรี่บอร์ดอาร์ติสต์สำหรับแอนิเมชันด้วย ผมค่อนข้างชัดเจนตรงนี้อยู่แล้ว

ตอนผมฝึกงานผมก็เลยเลือกเดอะมังก์ เขาเป็นบริษัทแอนิเมชันอันดับต้นๆ ของประเทศด้วย ผมก็ตั้งใจฝึกงานที่นั่นแหละ แล้วก็ทำงานที่นี้ด้วย ผมก็เลยไม่ส่งพอร์ตไปที่ไหนเลยเพราะว่าจะทำที่นี้แล้วก็ทำสตอรี่บอร์ดเท่านั้น นี่คือผมมีเป้าหมายของตัวเอง



เพราะมีเป้าหมายเพื่อมุ่งสู่อาชีพฝันได้สำเร็จ

รู้ตัวจริงๆ ก็ตอนมหาวิทยาลัย แต่จริงๆ ผมเคยคิดอยากทำการ์ตูนแบบนี้ตั้งแต่เด็กแล้ว เด็กมากๆ เลย 8-9 ขวบ หรือเด็กกว่านั้นอีก เกิดจากที่น้ำผมชอบวาดการ์ตูน เขาเรียนออกแบบผลิตภัณฑ์ แต่ตอนเด็กกว่านั้นเขาชอบวาดการ์ตูนผมก็ชอบ พอเคยวาดรูปนักฟุตบอล เหมือนมาก ผมเข้าใจว่าพอผมวาดรูปเก่ง แต่จริงๆ ไม่ใช่ พอผมเก่งงานเนี่ยแบบพอผมตีกริด (ตารางสเกลจากภาพต้นแบบ) ให้ มันก็เลยเหมือน เราตอนนั้นเข้าใจผิด แต่มันก็ทำให้เราชอบวาดรูปแล้วด้วยความรู้เราน้อย ไม่รู้ว่าเราจะไปทำอย่างนั้นได้อย่างไร ก็เหมือนเป็นคนวาดรูปทั่วไป อยากเป็นจิตรกรบ้างอะไรบ้างแต่เสร็จแล้วที่บ้านก็มีการปลูกฝังบางอย่างว่าศิลปินได้แน่ แต่ถึงอย่างไรผมก็ยังชอบวาดรูป จนตอนผมจะเข้ามาวิทยาลัย ระหว่างหน้านั้นผมก็วาดรูปไปเรื่อยเป้าหมายไม่ชัดเจน เคยอยากเป็นนักเขียนการ์ตูนลงหนังสือความรู้เพศศึกษาได้ คืออยู่ในไทย เงินเดือนมันน้อย พอจะเข้ามาวิทยาลัย ม.6 ยังไม่รู้จะเรียนคณะอะไร ผมเจอคณะนิเทศ ด้วยความที่ชอบดูภาพยนตร์ตั้งแต่เด็ก เขาได้

ทำหน้าที่ ผมก็ว่ามันน่าจะโอเค แต่ดูไปดูมา มันไม่ได้วาดรูป พอไปเจอชื่อคณะหนึ่งเขียนว่านิเทศศิลป์ ไม่ได้ศึกษาอะไรเลย มันมีคำว่านิเทศ กับคำว่าศิลป์ มันน่าจะเวิร์กนะ ผมก็เลยลองไปดู แต่ก็สอบเข้าไม่ได้ แต่ที่บ้านพอมีเงินสนับสนุนก็เลยส่งให้เรียนเอแบ็ค เลยเห็นว่ามันมีคณะนี้ นิเทศศิลป์ ดูไปดูมามีแอนิเมชัน



เพิ่งรู้ตอนมหาวิทยาลัย ก็เลยเหมือนย้อนความฝันสมัยเด็ก โน้นเลยว่าเป็นไปได้จริงๆนะ **อะไรที่เราอยากจะทำ การดูหนังที่เราอยากจะทำ มันเป็นไปได้จริงๆนะ** ที่นี้เราก็เลยเริ่มศึกษาเยอะขึ้นๆ ในมหาวิทยาลัย วิชาที่ผมเรียนเป็นสาขาแอนิเมชันไปเลย ได้ทำตามความฝัน จังหวะได้พอดี ก็รู้สึกว่าคุณสมบัติที่เลือกถูก ที่บ้านเขาไม่ได้แอนตี้เรื่องวาดรูป เขาแค่ปลูกฝังว่าทำอะไรก็ได้ให้มีกิน ที่ผมเลือกนิเทศศิลป์ ส่วนหนึ่งเพราะผมมองว่ามันเป็นงานศิลป์ งานออกแบบที่มันเป็นพาณิชย์ศิลป์ แปลว่าบริษัทรองรับแล้วเราจะได้มีเงินเดือนจริงจัง แปลว่าน่าจะมีหน้าที่การงานที่ค่อนข้าง OK **เราก็ไม่ได้ละเลยคำพูดพ่อแม่เราที่บอกมาตลอดว่าเรียนอะไรก็ได้แต่ต้องเลี้ยงดูตัวเองได้** จริงๆ ที่บ้านผมเป็นกงสีที่ทำเกี่ยวกับก่อสร้าง เขาก็อยากให้เรียนสถาปัตย์ ตอนเข้ามหาวิทยาลัย แต่ผมไม่เอา ผมอยากวาดการ์ตูน เรียนสถาปัตย์วาดแต่ตึกไม่ได้วาดการ์ตูน ผมก็บอกว่าไม่เอา พ่อแม่เขาก็ดูว่าเราเอาแต่ใจ แต่เขาก็ไม่ได้บีบบังคับอะไร โชคดีที่เขาปล่อยให้เราทำในสิ่งที่เราอยากทำ เขาคงรู้แล้วจากที่เราไปศึกษา เราสนใจด้านไหน เราจะเอาจริงเอาจัง ด้านไหน พอมาเรียน เขาก็จะคอยซักถามว่าเราเป็นอย่างไรบ้าง อะไรอย่างไร



ฝันไกลแค่ไหนก็ไปไม่ถึงถ้าออกนอกเส้นทาง

ตอนอยู่มหาวิทยาลัย ผมทำตัวเกรงมากครับกินเหล้าเมาตามประสาเด็กเกเรทั่วไปแต่เสร็จแล้วพอเป็นอย่างนั้นบ่อยๆก็ต้องดริบเรียน พอดริบเรียนก็ว่าง แต่ผมก็ยังชอบทำงานอยู่ ชอบ วาด ก็กลายเป็นว่ารับจ๊อบ ที่รับจ๊อบไม่ใช่เพราะอยากได้ตังค์อะไร แต่เพราะว่าง อยากทำงานก็เป็นอย่างนั้น 1-2 ปีเลยทีเดียว ที่เรารับจ๊อบก็พวกกราฟิกดีไซน์ ทำสตอรี่บอร์ด ภาพประกอบ อะไรหลายอย่าง การรับจ๊อบตอนนั้นเราก็อายุใหม่ ความรู้เพิ่งมาเราก็อายุอ่อนวิชา เราก็อายุใช้วิชา อะไรก็ได้ ให้เราได้อะไรก็ได้ เราก็เลยอยากทำ ได้ตังค์ด้วย ตอนนั้นก็ดี ได้ตังค์ไปกินเหล้า คิดเพียงเท่านั้น แต่ได้ทำงาน เท่านั้นเลย ได้ทำงานแล้วแฮปปี้ หรือมีไปช่วยงานเพื่อนที่เขาเรียนวิชาที่ผมสนใจแต่ผมยังไม่ได้เรียนเพราะผมไปดริบวิชาอื่น ผมก็ไปช่วยทำงาน แต่ช่วยอยากทำเลย อย่างผมยังไม่ได้เรียนถ่ายหนัง แต่เพื่อนได้เรียนถ่ายหนังอยู่ ผมก็บอกอยากช่วย ตอนนั้นว่าง ก็ไปช่วย วิชาที่ดริบส่วนใหญ่เป็นวิชาที่ไม่ได้วาดรูป เป็นวิชาที่เราไม่ชอบ หรือเวลารุ่นพี่ที่ระดับสูงๆ กว่า เรารู้จักกัน เขาเห็นงานหรือฝีมือเราเราช่วยไปทำ แล้วเราทำอย่างเต็มที่เลยเพราะสนุก



เราไปศึกษาก่อน พอไปเรียนจริงๆ ก็มีความรู้อีกชั้นหนึ่ง เราได้ทักษะเพิ่มช่วงที่ทำงาน เราได้ปฏิบัติก่อนที่จะไปเรียนวิชาการ



เราทำสิ่งที่เราชอบ ก็ได้ประสบการณ์พอสมควรเลย เพราะบางวิชาเราไม่ได้เรียนก่อน แต่ไปทำงานก่อน **เราไปศึกษาก่อน พอไปเรียนจริงๆ มันก็มีความรู้อีกชั้นหนึ่ง เราได้ทักษะเพิ่มช่วงที่ทำงาน เราได้ปฏิบัติก่อนที่จะไปเรียนวิชาการ** ในบางที่ เช่น การถ่ายหนัง อยากไปถ่ายก็ไปถ่าย เพื่อนที่ผมไปช่วยก็เป็นเด็กผู้หญิงไม่ได้สนใจทางนี้ แต่เป็นวิชาที่ต้องผ่านทุกคน เขาก็ไม่ได้มีความรู้อะไรเลยอะ เขาก็ให้เราทำให้ ซึ่งก็ OK เราก็ไปฟังคอมเมนต์ของอาจารย์ต่อวิชานั้นจริงๆ **ผมชอบเรียนรู้จากการทำงานจริงมากกว่าการฟังเล็คเชอร์ ชอบเรียนรู้ด้วยตัวเอง ชอบลงมือชอบทำ**



ฝันไกลแค่ไหนก็ไม่ถึงถ้าออกนอกเส้นทาง

จากนั้นก็เบาลงเรื่องเกรด แต่มาเปลี่ยนจริงจังตอนเพื่อนเริ่มจบครบ ปี 4 แล้วเพื่อนมันไปหมดแล้ว แล้วเราก็เลยค่อยๆ มาเก็บเรียน แต่ด้วยความที่ละะทะไปเยอะ มันก็เลยจบช้ากว่านั้นไปอีกหลายปี จนเพื่อนกลับมาเป็นอาจารย์ ก็เลยรู้สึกที่ต้องมองย้อนกลับมาที่ตัวเอง พอเห็นคนอื่นคือเราตามใจไปเยอะแล้ว สุดท้ายคนที่มันใช้ชีวิตปกติ สุดท้ายทำงานก็ OK นะ ทั้งๆที่คนที่จบไปก่อนเรา บางคนฝีมือก็ไม่ได้ดีอะไรมาก เราไปช่วยถ่ายงานวีดีโอให้เขาด้วยซ้ำ แต่พอเขาจบไปก่อน เขาได้เจอโอกาสในโลกกว้างก่อน แล้วก็เห็นว่าเขาไปทำงานอะไรในสายงานที่เราชอบ ไปทำงานอะไร อยู่ตรงไหน ก็รู้สึกที่เราจะมาทำอะไร อยู่ตรงนั้นนะ เราสนุกกับการทำงานจริง แต่มันไม่ใช่ มันเป็นโลกแคบไป เราต้องรีบจบไป พอแล้ว สนุกพอแล้ว สนุกจนเกินไปแล้วก็เลยพยายามหยุด พยายามเลิก ตอนเรียนอยู่หอ ก็ค่อนข้างห่างครอบครัว เขาอยู่ต่างจังหวัดแล้วผมมา อยู่ตรงนี้กับบ๊า แต่ที่บ้านเขาก็เครียดกับที่เราเป็นครีบบ แล้วบ๊าท้ายๆ ลูกพี่ลูกน้องเข้ามาเรียนเอแบคเหมือนกัน เขามีบ้านที่เคยซื้อไว้ก็ไปอยู่ด้วยกัน อยู่กับบ๊า สักพักหนึ่งก็ทำให้อะไรๆ ที่เราพยายามก็ทำได้ง่ายขึ้น ก็กลับไปอยู่บ้าน สักประมาณแค่เทอมหรือปีเดียวแล้วสุดท้ายก็บอกว่า OK แล้ว ขอกลับไปอยู่หอเพราะต้องทำงาน อยู่ตึก เวลาจะรบกวนคนอื่นในบ้าน พอช่วงท้ายผมก็กลับมาอยู่หออีกทีหนึ่ง



ได้ข้อคิดระหว่างทาง

มีข้อเปรียบเทียบ มีเพื่อนคนหนึ่ง คนที่เป็นอาจารย์ ตอนที่เราเรียนอยู่เขาก็เที่ยวเล่นเกรดเหมือนกันเลย แต่ตอนเรียนเขาเรียน เพราะฉะนั้นเขาจบปกติดีเลย 4 ปี 4 ปีครึ่ง ตอนเที่ยวเขาเที่ยวได้สุดมาก แล้วตอนเรียนเขาก็เรียนได้สุดมากเหมือนกัน พวกนี้เขาก็ไปทำอะไรของเขาได้ดี ดีมากเลยทีเดียว แต่เรากลับเล่นซะเกินเลย ทั้งๆที่เราก็มีอะไรที่เราอยากทำนะ แต่เราเล่นจนเกินเลยจนสิ่งที่เราอยากทำบางทีมันอาจจะหายไปอะไรแบบนี้



เป้าหมายคือสั้นชัย - ชนะใจตนเอง - แต่ไม่ชนะใจครอบครัว
แต่ผมก็โชคคืออย่างหนึ่งที่ผมรู้ว่าผมต้องการอะไร อยากทำอะไร อยากได้อะไร มันก็เลยยังพอดึงตัวเองกลับมาได้

เพราะว่าเราเป็นคนมีเป้าหมาย แต่ถ้าคนที่ไม่มีเป้าหมาย มันจะยากในการดึงตัวเองกลับมาว่าจะกลับไปเรียนทำไม ไม่เห็นจะชอบเรียน มันมีตอนหนึ่งเทอมสุดท้าย ผมไปตกอีตีสเพราะผมทำไม่ทัน เพราะเราไปห้วงงานที่ดีจนลืมห้วงเวลา ซึ่งเวลามันสำคัญ เหมือนส่งงานถูกค่า งานดีแค่ไหนส่งไม่ทัน ถูกค่าก็ไม่จ่ายตั้งค์ เราก็ลืมส่วนนั้นไป ก็ตก แล้วมันเหลืออีตีสเทอมสุดท้ายแล้ว ผมก็ว่าแย่แล้ว ล่วงเลยมาหลายปี



66 ผมรู้ว่าผมต้องการอะไร อยากทำอะไร อยากได้อะไร มันก็เลยยังพอดึงตัวเองกลับมาได้ เพราะว่าเราเป็นคนมีเป้าหมาย



ผมเรียน 7 ปี ตอนนั้น 6 ปีครึ่งไปแล้วยังไม่จบ ยังเหลืออีตีสตัวสุดท้าย ผมก็เลยแบบว่าสมัครงานเลยแล้วกัน เพื่อที่บ้านจะสบาย อย่าน้อยเราก็มึงงานทำนะ พอเอาเรื่องไปบอกที่บ้านว่าเราตก เหลือตัวหนึ่ง แต่เราสมัครงานได้ ที่บ้านเขาจะเห็นกลับกันกับอย่างที่เราเห็น เขาจะเห็นกลับกันเลยกลายเป็นว่าความน่าเชื่อถือของผมกับที่บ้านมันแทบไม่มี เพราะผมเรียนมา 6 ปีแล้วไม่จบ ที่ตอนนี้เรียนด้วยทำงานด้วยมันจะจบใหม่ ไปออกจากที่ทำงานเลย ซึ่ง ณ ตรงนั้นกับบริษัทเดอะมั้งค์ที่ผมอยากทำอยู่แล้วและได้ตำแหน่งที่ผมอยากทำ (สตอรีบอร์ด) ซึ่งก่อนหน้านั้นเดอะมั้งค์ยังไม่มีสตอรีบอร์ดจริงจัง แต่เป็นจ๊อบที่จะมาแค่ช่วงหนึ่งของปี เขาจะใช้ฟรีแลนซ์ แต่ตอนนั้นเขารับเรา ผมก็ว่าเป็นโอกาสดีมากๆเลย เราสบายกับตรงนี้ แต่ที่บ้านบอกว่าไปลาออกซะ ไปเรียนให้จบก่อน บ๊า ลุง รุมผมจนร้องไห้



ถึงเวลาต้องพิสูจน์ตัวเอง

สุดท้ายผมบอกว่าไม่ออก ตอนนั้นคือตอนที่ออกจากบ้านอย่างนั้นขอไม่อยู่บ้าน พยายามพิสูจน์ตัวเอง จะไม่ออกจากงานแล้วจะเรียนให้จบ ซึ่งตอนนั้นก็ไปคุยกับที่บ้านเลย เพราะพ่อเรา เราคือ ยอมรับว่าเราคือมาก แต่ตอนนี้เขาก็เห็นหลังจากนั้นเขา OK เลย เพราะจะจบมางานได้รางวัล ตอนที่เรากลับจากบ้าน ที่บ้านตอนนั้นเขาก็ไม่ OK แต่พอเขารู้ว่า

เราทำงาน ได้เงินเดือนเดือนแรกปั๊บ เขาบอกว่า OK ได้เงินเดือนแล้ว ต่อไปไม่ให้ตั้งค์แล้วนะ แล้วเขาก็ไม่ให้ตั้งค์เลยทั้งที่เรียนอยู่ แต่เขายังจ่ายค่าเทอมให้ ก็เหลือค่ากินอยู่เราก็อยู่เองมาตั้งแต่ยังไม่จบในเทอมสุดท้ายเพราะว่าเราทำงาน มันเป็นความท้าทายของเรา แต่พอจบแล้ว พ่อเคยถามว่าทำไมคนอื่นเขาจบ ทำไมคนอื่นเขาเสร็จ แต่เราไม่เสร็จ ผมก็บอกว่าอยากได้งานดีๆ หลายคนที่ยังงานไม่ค่อยดี พ่อถามว่าจะเอางานดีๆ ไปทำไม ผมก็บอกว่าจะได้งานดีๆ จะได้ต่อยอดไปในสายอาชีพที่อยากทำที่ OK แต่ตอนนั้นผมก็ได้งานแล้ว เขาก็ถามว่าได้งานแล้วไม่ใช่หรอ ทำให้จบซะ ผมก็อึ้งเลย ตอนนั้นเขาก็ยังไม่เชื่อว่าเราจะจบ แล้วเอแบ็คก็แพลงแล้วเขาส่งเรามาชขนาดนั้น แล้วสุดท้ายงานมันส่งมาแล้วได้รางวัล เป็นผลงานที่สี่ของผม มันก็ OK เลย

ผลงานพิสูจน์ความพยายาม

ที่เอาสี่สีมาส่งที่ TAF (ผลงาน Animation เรื่อง สาธุ-โกรธา 1 ใน 10 ผลงานที่เข้ารอบสุดท้ายในเวที Thailand Animator Festival 3 (TAF3) ในปี 2558) เพราะเห็นอาจารย์โพสดีในกลุ่มเฟซบุ๊กของคณะหรือของมหาวิทยาลัย ผมก็เลยส่งดูแค่นั้น ก็ลองส่งดู ทำมาแล้ว อยากให้คนเห็น ทำหนังแล้วก็อยากให้คนดู พอได้รางวัลและผลงานได้ออกสื่อ นสพ. ที่ทีวีที่บ้านก็ค่อนข้าง OK ที่เราได้รางวัล ที่บ้านผมจะไม่พูด แต่รู้แล้วว่าเขา OK บรรยากาศเปลี่ยนไป แล้วทำงานมาปีหนึ่งได้ขึ้นเป็นหัวหน้า เขาก็ OK ไปใหญ่ หลังจากนั้นเขาก็ OK กับเราไปเลย



ความฝันและเป้าหมายนำพาสู่ความสำเร็จ

ส่วนตัวผมเชื่อในเรื่องความฝันและเป้าหมาย ผมเชื่อว่ามันพาให้เราไปได้ไกล แล้วผมก็มีมันมาอยู่นานแล้ว คือเริ่มมีแนวทาง ชัดขึ้นเรื่อยๆ ก่อนที่จะเลือกตัดสินใจทางนั้นเลยทำให้เป็นแกนหลักทำให้เราเดินต่อไปได้ แต่ข้อเสียที่เจอคือผมเป็นคนที่ไม่ใจตัวเอง เราอยากสนุก เราก็ไปสนุกเลย โดยที่เป้าหมายมันก็ยังอยู่ แต่มันทำให้เราเบื่อก แล้วเลี้ยวกลับมามันก็ค่อนข้างเสียเวลา เพราะฉะนั้นสิ่งที่ผมต้องต่อสู้หลักๆ ก็คือผมต้องต่อสู้กับใจตัวเองครับ มีความมุ่งมั่นมากขึ้น แข็งแรงขึ้น ไม่อย่างนั้นก็จะเป็นคนเพื่อฝันว่าฉันอย่างเป็นอย่างนั้นอย่างนั้น แต่ไม่ทำก็กลายเป็นแค่คนเพื่อฝัน ก็เป็นเรื่องที่เรียนรู้มาจริงๆ

สิ่งที่เรียนรู้ความผิดพลาด สู้จากพรสวรรค์น้องรุ่นหลัง

ถ้ารู้ว่าตัวเองชอบอะไรจริงๆ แล้วก็ให้จริงจังกับมันไปเลย ความสนุกของชีวิต ไม่ใช่การเที่ยวเล่น กินเหล้ากับเพื่อน ความสนุกของชีวิต คือ ชีวิตที่ใช้อยู่ปัจจุบันทุกวันแล้วมันสนุกได้ นั่นแหละคือความสุขของชีวิต ได้ทำงานที่ชอบมันสนุก ถ้าสิ่งที่เราเลือกชอบ มีสังสรรค์ กินดื่ม เพื่อนที่ทำงานก็มี เพื่อนที่มหาวิทยาลัยก็ยังมีอยู่ สุดท้ายมันก็ยังมาเจอกัน มาทำอะไรร่วมกันก็ได้ อยู่ แต่พออยู่ไปเรื่อยๆ เพื่อนที่มีอยู่ก็จะเป็เพื่อนที่เริ่มเห็นทางเดียวกัน เริ่มมีเป้าหมายมุ่งมั่นเหมือนกัน เราจะเจอเพื่อนที่ถูกคอมมากขึ้น เพื่อนที่ใช่มากขึ้น เจอเพื่อนในสายงานที่เราแฮปปี้มากขึ้น นั่นแหละชีวิตก็จะสนุก มีความสุขของมันไปเอง

ความพยายามสู่ความสำเร็จ สู้อนาคตที่มันคง

สำหรับงานที่ทำอยู่ตอนนี้ ส่วนตัวผมว่าดีครับ เพราะว่าแค่จากมุมมองของผม จะเห็นว่าส่วนใหญ่สายแอนิเมชันหลักสูตรในไทยจะเป็นแบบการทำโปรดักชัน แต่สตอรี่บอร์ดคือครีเอทีฟโปรดักชันซึ่งมีไม่เยอะที่เขาจะเน้นเรื่องนี้ขึ้นมา ซึ่งเป็นส่วนสำคัญ เพราะฉะนั้นคนทำงานด้านนี้ยังไม่เยอะเท่าไหร่ว่า ถ้าง่าย ๆ ก็คือว่าสตอรี่บอร์ดอาร์ติสส่วนใหญ่จะเป็นฟรีแลนซ์เพราะจะได้เงินเยอะ แต่ผมมองในแง่ที่ว่าผมอยู่สตูดิโอแล้วมันได้โอกาส 'ได้งานใหญ่' ได้งานระดับหนังใหญ่ของต่างประเทศที่เขามาจ้างให้เราทำไอดีเดียวให้เขา มันก็อีกระดับหนึ่ง แล้วเราได้แก้ปัญหาที่โปรดักชัน

จริงๆ แล้วเราได้มองว่าสตอรี่บอร์ดที่เราเขียนไปมีปัญหา กับโปรดักชั่นอย่างไร ได้ขอยางงานกับผู้กำกับหลากหลาย เราได้เจอกันจริงๆ เราได้แก้ปัญหายังได้เป็นหัวหน้า เราต้องคิดวิเคราะห์ให้ไปอีกระดับหนึ่ง แล้วก็อีกอย่างด้วยความที่เราเป็นหัวหน้า เวลาจะมีงานเข้ามา คือเด็กส่วนใหญ่ที่ชอบวาดรูปจะอยากมาทำอาร์ต มาทำดีไซน์ สตอรี่บอร์ดก็วาดรูปเหมือนกันนะแต่ไม่ค่อยมี อาจจะเป็นเพราะเด็กไทยอาจจะไม่เข้าใจว่าสตอรี่บอร์ดมันสำคัญอย่างไร เพราะหลายคนก็เก่งๆ ระดับฮอลลีวูด เขามาเวิร์คช็อป ผมอ่านหนังสือ เขาบอกว่าจริงๆ สตอรี่บอร์ดเป็นงานที่ใช้ความสามารถสูงเพราะเปรียบเหมือนผู้กำกับ เป็นฟรีไดเรกเตอร์ เพราะเขาต้องกำกับภาพทุกอย่างให้เห็นชัดเป็นภาพสเก็ทซ์ ซึ่งไม่ใช่แค่ความรู้ด้านวาด แต่ยังมีความรู้เรื่องภาษาหนัง แอนิเมชันบวกเข้ามา ต้องมีทักษะรอบด้าน แล้วอีกอย่างด้วยการทำงานมันเป็นงานสเก็ทซ์ซะส่วนใหญ่ เพราะเอาไอเดีย เอาไอเดียถึงงานสเก็ทซ์ที่เร็ว เพราะฉะนั้นสตอรี่บอร์ดที่เก่งกาจส่วนใหญ่เขาจะต้องทำงานของเขาด้วย เพราะงานตรงนั้นเป็นงานที่มีลักษณะไปไหนไม่ได้ ไม่ใช่งานเสรี ใครไม่รู้มาดูแล้วว่ามันดีจังเลย มีแต่คนในวงการเท่านั้นแหละที่มองว่าสตอรี่บอร์ดนี้เจ๋ง แต่คนทั่วไปไม่ใช่คนที่ทำงานสตอรี่บอร์ดมันต้องคิดทำงานของตัวเองไปด้วย มันเลยมีความท้าทายอยู่ ซึ่งส่วนตัวมองว่ามันดี เด็กหลายๆ คนอยากเป็นผู้กำกับแอนิเมชัน อยากเป็นผู้กำกับ ผมก็บอกว่ามันก็เป็นหนทางหนึ่งที่จะเป็นผู้กำกับได้ คล้ายๆ เป็นจุดเริ่มต้น เพราะเป็นแผนกเดียวทั้งโปรดักชั่นที่ได้เล่าเรื่องครบ



อนาคตกับความฝันที่ยังเดินต่อ

อนาคตตัวผมเอง ส่วนตัวผมอยากเป็นผู้กำกับและก็พยายามจะเป็นอยู่ ก็หวังว่าจะได้เป็นในเร็ววัน แล้วก็อยากจะทำหนัง ถ้าได้เป็นแล้วก็อยากจะทำหนังที่เขาเรียกว่าหนังทำโดยคนไทยเพื่อคนไทย หมายความว่า เราทำหนัง ทำไอเดียจากสิ่งที่เราเห็นในประเทศ หนังอาจจะจะเป็นหนังไซไฟ ฮีโร่ เรนเจอร์ ดูดูละครมาก แต่แก่นของเรื่องมันทำจากอะไรที่เราอยากจะทำให้คนไทยฟัง ผมอยากทำ เป็นวิถีชีวิตคนไทย เช่น การ์ตูนญี่ปุ่น ทุนยนต์แปลงร่าง เท่ห์มากเลย แต่ตัวละครที่เขาพูดแล้วเชื่อว่ามันน่าจะเป็นปัญหาของเด็กที่ญี่ปุ่นนะ คาแรคเตอร์ประเภทนี้ เขาเอาจากความ เป็นญี่ปุ่น ขนาดหนังฝรั่งเป็นปัญหาของเด็กฝรั่งนะ เป็นสิ่งที่อเมริกัน เจอ แต่ของไทยคือยังไม่ชัดเจนเรื่องนี้ว่าทำไมหนังถึงพูดถึงเรื่องนี้ ทำไมถึงกันแบบนี้ เหตุผลคืออะไร เพราะผมเชื่อว่าหนังเป็นงานอาร์ตประเภทหนึ่ง งานอาร์ตต้องชัดเกลาจิตใจคนได้ อยากทำงานให้ชัดเกลาจิตใจคนในประเทศ แล้วถ้าหนังมันดีพอ อยากรวมมันก็ดังไปถึงต่างประเทศ หนังญี่ปุ่นยังดังทั่วโลก ผมอยากสอดแทรกอะไรบางอย่างที่เป็นปัญหาของประเทศ เล่าผ่านตัวละครที่เราสร้างขึ้นมาเพื่อบอกคนในบางเรื่อง อยากให้เป็นอย่างนั้น เช่น ถ้าอยากบอกวัยรุ่นให้มีความมุ่งมั่นก็ใส่ไปในบทตัวละครนั้นๆ หรือมุมมองของตัวละคร ว่าคาแรคเตอร์ที่ไม่มุ่งมั่นในลักษณะของเด็กไทยเพราะอะไร เด็กไทยไม่มุ่งมั่น ปัญหาของความไม่มุ่งมั่นจะไม่เหมือนเด็กญี่ปุ่นที่ไม่มุ่งมั่น เล่าที่เป็นมุมมองปัญหาของคนไทยนี้แหละ ให้มันสัมผัสมาถึงคนไทยได้

ทักษะที่สำคัญของงานสตอรี่บอร์ด

ทักษะสำคัญของงานที่เราทำคือทักษะการวาดรูปต้องได้ระดับหนึ่งเลยที่เดียวเพราะว่าต้องวาด อยากได้มุมไหนก็ต้องวาดให้ได้อย่างที่เราคิด ผู้กำกับอยากได้มุมไหนเราก็ต้องวาดได้พอสมควร ต้องมีทักษะเรื่องภาษาหนัง ภาษากล้อง cinematography เพราะเราต้องเล่าเรื่องให้ได้เป็นวิซวล เป็นหนัง และก็แอนิเมชันควรจะมี เพราะหนังเล่าถึงคาแรคเตอร์ๆ จะออกอิมเมชัน ออกมู้ดอย่างไรอยู่ที่บอร์ด เราเขียนได้ถึงและเข้าใจหรือเปล่า เมสเสจที่สื่อชัดเจนหรือเปล่า หลักๆ ประมาณนี้ครับ คือวาดรูปต้องได้ ภาษาหนังต้องดี และอย่างน้อยต้องมีพื้นฐานแอนิเมชันเข้ามา

• • •

แนวคิดกำหนดสิ่งสังคม

ส่วนตัวผมมองว่าถ้าผมทำหนังเองผมก็อยากจะทำเพื่อสังคมให้เป็นอย่างนั้นทุกเรื่อง สอดแทรกไปทุกเรื่อง เหมือนพวกหนังพิชาริให้มันน่ารัก มีไอเดียเป็นการ์ตูนแอนิเมชั่นน่ารัก สดใส แต่แค่แก่นข้างในสอดแทรกอะไรเข้าไป ไม่อยากทำหนังที่ทำอะไรจ๋าๆ ไปเลย เช่นหนังสิ่งแวดล้อมก็สิ่งแวดล้อมจ๋าๆ แต่อยากทำหนังที่ออกแนวเรื่อยๆ เป็นวิถีชีวิตคน

งานส่วนตัวตอนนี้อยู่ ก็ทำโปรเจกต์กับเพื่อนที่บริษัทเป็นแอนิเมชัน 3D อันนี้จะส่งประกวดระดับอินเตอร์เนชั่นแนลก็คุยกันแล้วก็อยากทำขึ้นมา งานนี้ผมก็ได้เป็นผู้กำกับอยู่แต่เพิ่งเริ่ม ทีมมีประมาณ 10 กว่าคน มาทำตัวนี้เพราะแน่ๆ เลยคือทุกคนอยากทำ อยากทำเฉยๆ อยากทำการ์ตูนที่อยากทำ คนทำการ์ตูนต้องมีอะไรที่อยากทำ เพราะหน้าที่การงานเราไม่ได้ทำอะไรแบบนี้ ก็เลยมีเหมือนเป็นงานส่วนตัวอีกส่วนหนึ่ง ให้ได้ทดลองอะไรสนุกๆ ผิกตัวเองไปด้วย ก็แค่คุยกัน รวมกัน ว่าอยากทำ ทำส่งประกวดแค่นั้นแล้วก็ลุยกัน คิดว่าจะทำให้เสร็จภายในปีนี้ คิดไว้แล้วครับว่าจะทำอะไรอะไร แต่ยังไม่บอกไม่ได้ ก็เป็นเรื่องประเภทที่อยากให้มันมีแนวคิดๆ ในหนังแล้วก็ดูสนุก ให้แง่คิดดีๆ ในหนัง ประมาณนั้น

• • •

สิ่งที่ได้จากเวที TAF

สิ่งที่ได้รับจาก TAF คือผมได้รู้จักคน อันนี้ดีมาก เพราะว่าถ้าถามว่าไปต่อยอดอาชีพการงาน ผมได้งานที่ OK ก่อนจะได้รางวัล ก่อนงานนั้นที่ผมทำจะเสร็จเสียอีก สิ่งที่ผมได้มาเต็มๆ คือได้รู้จักคน ได้รู้จักพิธีกร (รัฐ จำปามูล ผู้สร้างเวที TAF) ได้รู้จักมูลนิธิสยามกัมมาจล ซึ่งผมว่าดีมาก ได้รู้จักโดได้ (นายภัทรพล กิจเจริญ เจ้าของผลงาน The Wound #TAF) มารู้จักกันที่เวทีนี้ ผมได้ตั้งเข้าไปทำงานด้วย แล้วเขาเป็นคนเก่งและมีรุ่นน้องที่โดได้แนะนำเข้ามาซึ่งเป็นคนเก่งเหมือนกัน ก็รู้จักคนหลายๆคน มีชุมชนที่ได้มารู้จักคนในวงการ คนที่มันคิดเหมือนเรา ผันเหมือนเรา มนุษย์เราเป็นสัตว์สังคม อย่างไรก็ตามเราก็ต้องมีสังคม แต่สังคมที่มันถูกจริตกับเรามันจะทำให้เราเหมือนอยู่ในสิ่งแวดล้อมในสภาพแวดล้อมที่มันเอื้อกับทางที่เราจะไป มันดี เอื้อกับชีวิตของเรา อย่างผมมีกลุ่มเพื่อนสนิทอยู่ คุยกันถูกคอมากเลย สนุกมาก ทุก

วันนี้ก็ยังไปมาหาสู่กัน เพื่อนสนิทจากมหาวิทยาลัย แต่เขาไม่ได้ทำแอนิเมชัน ก็คุยกันสนุกสนาน แต่คนกลุ่มนี้เขาจะไม่ได้มาช่วยจุดประกายจุดไฟให้เราเดินต่อไปได้อย่างแข็งขัน แต่ถ้าในชุมชนที่เจอใน TAF เห็นแล้วมันช่วยกระตุ้นช่วยเพิ่มไฟในใจเรานะ เพราะว่าทำงานไปปกติคนทำงานมันก็ต้องมีเหนื่อยมีล้ามันมีท้อแท้อะไรบ้าง พอมาเจอตรงนี้มันดี มันได้เจอ มันได้คุยอะไรแบบนี้ ได้เจอคนที่เจอปัญหาเดียวกัน ที่คิดเหมือนกัน คุยอะไรที่เราสนใจ มีบ้างที่เขาช่วยแก้ปัญหา ช่วยแชร์ หลักๆ คือได้แชร์ ได้ปรึกษา อันนี้ค่อนข้างดี

“
ได้เจอคนที่เจอปัญหาเดียวกัน
ที่คิดเหมือนกัน คุยอะไรที่เราสนใจ
มีบ้างที่เขาช่วยแก้ปัญหา
ช่วยแชร์ หลักๆ คือได้แชร์ ได้ปรึกษา
อันนี้ค่อนข้างดี...
”

หลังจากนั้นก็เคยมี บางทีจากงานพิธีกรเขาก็ให้ไปช่วยเป็นวิทยากรบ้าง ไปช่วยเป็นโค้ชต่างๆ ได้มา TAF อีกครั้งได้มาช่วยดูแลน้องๆ คนใน TAF ก็ยังติดต่อกันอยู่ ถ้ามัถักันบางทีมันจะไปแตกสายใกล้เคียงกัน ได้แชร์ความรู้ แชร์อะไรกันเรื่อยๆ



“

เวลาที่ TAF ผมอยากให้มีต่อไปเพราะว่ามันเป็นงานที่ตอนนี้นี่
ที่ผมได้ยินมา เด็กๆ เริ่มสนใจที่อย่างไรก็ต้องส่งมาชิงชัยกัน
เป็นงานที่ได้รับการยอมรับอย่างชัดเจนแล้ว

”

• • •

สิ่งที่อยากเห็นจาก TAF

เวลาที่ TAF ผมอยากให้มีต่อไปเพราะว่ามันเป็นงานที่ตอนนี้นี่
ที่ผมได้ยินมา เด็กๆ เริ่มสนใจที่อย่างไรก็ต้องส่งมาชิงชัยกัน
เป็นงานที่ได้รับการยอมรับอย่างชัดเจนแล้ว ก็ดี ควรจะทำให้
ให้ต่อเนื่องไว้ แล้วก็อีกอย่างงาน TAF เป็นงานประกวด
ที่มีคอมมูนิตี้ มีเรียกรุ่นพี่ให้กลับมาช่วยทำงาน ผม
คิดว่ามันเป็นจุดดีของ TAF ส่วนใหญ่งานให้รางวัล ได้
เงินบ้าง ไม่ได้เงินบ้าง สุดท้ายก็ให้ไปแล้วจบ เลิกกัน แต่
เวลาที่เก็บรวบรวมไว้เรื่อยๆ ผมเชื่อว่าสุดท้ายจะเป็นสังคม
ใหญ่ๆ ของ TAF จนวันหนึ่งถ้า TAF อยากมีโครงการทำ
หนึ่งโดยใช้พรรคพวกรุ่นพี่รุ่นน้องมาทำด้วยกัน ผมว่าทำ
ได้ แล้วก็ทำออกมาเป็นหนึ่งได้ดีด้วย เพราะแต่ละคนที่
ได้รางวัลฝีมือเก่งกาจทั้งนั้น

• • •

แอนิเมชันเพื่อสังคมและการเปลี่ยนแปลง

เป็นจุดเล็กมากครับ พอเราเป็นสื่อบันเทิง แต่ผมมองว่าเรา
เป็นหนึ่งในหน่วยงานของสื่อซึ่งปัจจุบันสื่อมีพลังมากเพราะ
ฉะนั้นเราอาจจะเป็นตัวจุดประกายให้สื่อเริ่มเปลี่ยนแปลง
ไปทำงานเพื่อสังคมมากขึ้น แอนิเมชันเพื่อสังคม
อย่างเดียวไม่พอ สื่อทั้งหมดต้องไปทางเดียวกัน ขอแค่เป็น
ไฟดวงเล็กๆ ที่จุดประกายเพื่อให้สื่อลูกใหม่ขึ้นมาเป็นไฟ
ความดีให้ได้ ผมหวังไว้ว่าอย่างนั้น ถ้าเรายังคิดทำอยู่แล้ว
เราชัดเจน ต้องมีคนเห็น ถ้าคนที่เห็นเรามันมีพลังมากกว่า

เรา ก็จะไปต่อยอด จะทำให้ดีขึ้น ใหญ่ขึ้นไปได้ ผมเชื่อว่า
ถ้าทำแอนิเมชันเพื่อสังคมแล้วดี แล้วผมเชื่อว่าถ้าทำได้ดี
จริงๆ มีคนเห็นแล้วก็เชื่ออีกว่าถ้ามีคนเห็นเขาจะพางาน
แอนิเมชันเพื่อสังคม ไปต่อยอดได้จริงๆ ครับ

• • •

เครือข่ายแอนิเมชันจะเกิดขึ้นได้จริงหรือไม่

ผมคิดว่าจริงๆ แล้วสามารถทำได้นะ ถ้ามองในแง่ว่า
แอนิเมชันมันเป็นพาณิชย์ศิลป์ไปแล้ว ในการทำงานปกติ
เรามีลูกค้า มีองค์กร มีเงินลงทุนสูง สมมติผมทำโปรเจกต์
ผมจะไปหาสปอนเซอร์อย่างเช่น ผมอาจจะมีโอกาสไปขอ
ทางสยามกัมมาจลเลยก็ได้ แต่ผมทำหน้าที่เพื่อสังคม ผมจะ
มีแผนการตลาดอะไรมาเพื่อจะไปโปรโมทที่ใคร หาสปอนเซอร์
ที่สนับสนุน เพราะสื่อเป็นพลัง ใครที่ต้องการสื่อ ถ้าเราทำมา
ผมเชื่อว่าจะมีคนสนับสนุนและสามารถทำได้ด้วยที่น้อง
TAF มาเจอกัน ทำได้ มาครั้งนี้ผมก็ได้คอนเนกชันเพิ่มแล้ว
ก็คิดอยากจะทำอะไรอย่างนั้นต่อยอดเหมือนกัน แต่ก็ต้อง
ไปวางแผนงาน แผนการอะไรกันต่อไปอีก

• • •

สุดท้ายฝากไว้กับน้องๆ

ฝากถึงน้องๆ อยากบอกว่าการแอนิเมชันเป็นงานเฉพาะทาง
คือต้องชอบก่อน ถ้าชอบแล้วต้องเชื่อ ถ้าเชื่อแล้ว
ต้องทำ แล้วก็ต้องเชื่อมั่นจริงๆ แล้วก็ทำมันจริงๆ ครับ
แล้วชีวิตก็มีความสุขครับ.